

Minimum af Mulkten, og han vil derhos i alle Tilfælde foruden Mulkten komme til at erlægge Sagens Omkostninger. Det Tilfælde, hvori denne Bestemmelse skulde have sin praktiske Nytte, skulde altsaa være, naar der ingen Bidner var tilstede, men i et saadant Tilfælde vil det være høist dubiøst, høist tvivlsomt, hvorvidt Anholderen vil finde sig foranlediget til at gjøre Brug af den ham her indrømmede Ret. Dette vil nemlig, saavidt jeg skjønner, beroe paa, hvem der skal bevise, hvorvidt Anholderen har været i det Tilfælde, at han har været berettiget til at gjøre Anholdelsen. Skal nemlig, som jeg maa antage, Anholderen føre et saadant Beviis, saa vil han finde det noget betænkeligt at foretage denne Udpantningsforretning paa Marken, fordi han siden kan udsætte sig for et Søgmaal af den Anholdte, gaaende ud paa, at Anholderen uberettiget har frataget ham en ham tilhørende Ting. At den, som anholder Personen, skal føre dette Beviis, maa jeg, som sagt, antage, og finder en Bestyrkelse herfor i en Bestemmelse i Hegnsanordningen af 29de October 1794, § 22; her staaer nemlig, at „den, som uden Nødvendighed springer over anden Mands Hegn, skal, naar han beviislig paa Stedet gribes, betale i Straf 8 sk.“; altsaa skal Vedkommende, som anholder denne lille Maleficient, bevise, at Personen virkelig er sprungen over Hegnet. Der er desuden en anden Grund, hvorfor dette Forslag ikke tiltaler mig: Bestemmelsen om sliq Udpantningsret er saa ganske irregulair, ifkun ganske uindtagelsesviis admitteret i vor Lovgivning; den findes nemlig ikke uden i 2 Tilfælde, og det begge i Hegnsanordningen af 29de October 1794. Det er ikke mig, og vistnok heller ikke ret mange Andre af Thingets Medlemmer bekendt, at disse Bestemmelser ere fundne synderligt praktiske. De Mulktter, som man ifølge Hegnsanordningen har kunnet udpante for strax paa Marken, ere derhos meget smaa Mulktter, i det ene Tilfælde 8 Sk., naar En springer over anden Mands Hegn, og i det andet Tilfælde 1 Mk., naar man ikke luffer et Led efter sig. Endelig vil jeg til Anbefaling for mit Forslag bemærke, at jeg virkelig ikke indseer, hvorfor Udvalget ikke har foreslaaet ogsaa at anvende den samme

Fremgangsmaade i andre Tilfælde i denne Lov; navnlig veed jeg ikke, hvorfor det ikke med samme Grund kunde paastaaes, at der var Anledning til i det Hele taget at bestemme, at Mulktter for ulovlig Jagt maatte kunne indbrages strax af vedkommende Anholder ved Udpantning. — Med Hensyn til det Forslag, som jeg har stillet under Nr. 10, er det ganske rigtigt karakteriseret af Ordføreren som et Forslag, der ikke har meget at betyde; det gaaer kun ud paa, at den Forret, som tidligere har været tilstaaet Bestidere af Hovedgaarde, under visse Betingelser at jage med Mynder, skal falde bort; en saadan Forret er nu aldeles anomalisk, og jeg har derfor fundet, at det kunde være ret correct, om man ved denne Leilighed vedtog en Bestemmelse, hvorved denne Forret blev hævet.

Indenrigsministeren: Jeg kan med Hensyn til de Endringsforslag, der ere stillede af den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, i det Væsentlige henholde mig til hvad der er anført af Ordføreren. Jeg er enig i, at den Affattelse, som er foreslaaet under Litra. a og b, kan være bedre end den, der er foreslaaet af Udvalget. Hvad derimod Forslaget under Litra c angaaer, at den 3die Passus skulde udgaae, og den Søgen, som den ærede Rigsdagsmand der har anstillet efter hvad der kunde være Grund til, at man kun har indrømmet denne Afgjørelsesmaade for ulovlig Jagt i dette enkelte Tilfælde og ikke overalt, saa maa jeg tillade mig at bemærke, at dette her er en Ret, som man har indrømmet baade Jordbrugeren og Jagteleeren, og det, at man har givet denne særegne Form for denne Afgjørelsesmaade, er netop fremkommet derved, at den er indrømmet Jordbrugeren tillige, og at Jordbrugeren allerede efter § 33 i den bestaaende Jagt-Lovgivning har en Ret til, naar han foretager Anholdelser paa sin Mark, indtil videre at fratage Vedkommende de Redskaber, hvoraf de ere i Besiddelse, indtil det bevises, at de ere berettigede til at udøve Jagt paa hans Jord. Der er altsaa, ligesom ogsaa i den Bestemmelse i Hegnsanordningen, som den ærede Rigsdagsmand anførte, en Analogie for at tillægge Jordbrugeren en saadan hurtigere Maade at faae slige